

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 509. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139954008144/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Og inden for de almuekredse, som pietismen havde vakt, følte den nok for aristokratisk. Her er endnu et mærkeligt forhold: uens den danske almue tog så godt som alle Brorsons *tekster* til sig (den norske især Svanesang), beholdt den kun, så vidt jeg kan se, ret få af deres rokokko-melodier i omsyngning. Den satte andre, folkeligere toner til de forfinede tekster, som den elskede for deres poetiske syners og deres inderlighedens skyld. Pietismens egne melodier fik — bortset fra de få, vore koralbøger tog til sig, og fra de skønne solosange hos Schemelli — et kort liv. De sprudler frem ... og glemmes brat.

Brorson har ikke, således som Arrebo, Kingo, Dorothe Engelbreitsdatter eller Brunsmand, medgivet nogen af sine salmer noter. For dog at give et indtryk af pietismelodiernes karakter, meddeles her et lille udvalg som bilag. Nr. 1 og 2 er præpietistiske, henholdsvis af J. Rosenmüller 1655 og J. Chr. Bach 1693. Nr. 3 og 4 er to typiske Freylinghausen'ske menuetter (1704 og 1714), nr. 5 en miniature-kantate og nr. 6 en aftensang sammesteds fra (1714 og 1708), den sidste med J. S. Bachs melodiform og hos Schemelli (1736). Nr. 7 er endelig den smukke julemelodi hos Pontoppidan (1742), til hvilken vi ikke kender noget forbillede. For udsættelserne (væsentlig efter tidens koralbøger) er redegjort over noderne.

5.

Lige så let det er at se, at Brorson må have haft musikforlæg til »Svanesang«s ariometre¹⁾, lige så svært er det (jf. s. 496) at påvise, hvilke enkelte melodier han må tænkes at have brugt. Hans søn, udgiveren, kalder digtene »åndelige sange«, men undlader at angive melodierne til dem. Hans datter kalder dem »arier« og bevidner hans lyst til musik og sang. Hans hustru nævner hans ledsagende luthspil. Hans senere efterkommer, datterdattersønnen (Tuxen) og brodersønens søn (Winding Brorson) taler i almindelighed om melodiernes gammel-dags verdslige præg og den anvendte paroditeknik; de beklager, at de »for største delen« er gået tabt, og glemmer dog at nævne

¹⁾ Jf. nærv. udg. III, 11.